

เมืองใหม่

New City

พระมหาภาณุวิชญ์ ภาณุวิชโช

พระมหามหวินทร์ ปุริสุตโต

พระครูสังฆรักษ์ศิวีร์ ปมุตโต

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Phramaha Phanuvich Phanuvichayo

Pharmaha Maghavin Purisuttamo

Phrakhrusangharak Yodsawi Pamoottor

Mahamakut Buddhist University

Corresponding author E-mail: phanuvich.num@mbu.ac.th

วันที่รับบทความ: 14 พฤษภาคม 2567; วันที่แก้ไขบทความ 6 มิถุนายน 2567; วันที่ตอบรับบทความ: 10 มิถุนายน 2567

Received: May 14, 2024; Revised: June 6, 2024; Accepted: June 10, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีจุดประสงค์เพื่อค้นหารูปแบบและพัฒนาการสร้างเมืองใหม่ และแนวทางก่อสร้างที่มุ่งเน้นการสร้างพื้นที่ที่เป็นองค์รวมและมีการวางแผนอย่างรอบคอบ เพื่อให้เกิดเมืองที่มีความยั่งยืนและสามารถรองรับการเจริญเติบโตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยศึกษารูปแบบ การวางแผนเป็นขั้นตอนสำคัญที่ช่วยกำหนดวัตถุประสงค์ของเมืองใหม่ รวมถึงการกำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เมืองนั้นบรรลุได้ เช่น การพัฒนาที่ดิน เครือข่ายการขนส่ง การจัดสวนสาธารณะ การเลือกที่ตั้งสำหรับเมืองใหม่เพื่อให้มีความเหมาะสมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น การเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ การสร้างโครงสร้างพื้นฐานสำคัญ เช่น ถนน ท่อระบายน้ำ ระบบไฟฟ้า ระบบประปา เพื่อให้เมืองสามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับประชากร เช่น โรงเรียน โรงพยาบาล สวนสาธารณะ ร้านค้า และสถานที่บันเทิง เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชากร การจัดการและบริหารเมืองใหม่เพื่อให้มีการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการกำหนดนโยบายที่เหมาะสมในการพัฒนา เช่น การจัดการการใช้ที่ดิน การบริหารการจราจร และการจัดการสิ่งแวดล้อม การสร้างเมืองใหม่เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและต้องใช้เวลา โดยมักมีการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและเอกชนเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับการพัฒนาเมืองใหม่ในระยะยาว การสร้างเมืองใหม่เป็นเรื่องสำคัญที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชุมชนและประเทศในระยะยาว โดยมีการคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน และการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญในกระบวนการนี้ด้วย

คำสำคัญ: เมือง; รูปแบบ; โครงสร้างพื้นฐาน

Abstract

This academic article aims to find patterns in the development of new city construction. The construction of city approaches focuses on creating holistic spaces. There is careful planning. It creates a city that is sustainable and able to support growth efficiently. Format and planning are important steps. It define the purpose of the new city. It includes setting attainable goals for the city, such as land development. It has a transport network and organized parks. It chose the location of the new city to be naturally and environmentally suitable. It includes factors such as access to natural resources. It provides access to important infrastructure such as roads, sewers, electrical systems, and water systems to enable the city to function efficiently. It creates amenities for the population, such as schools, hospitals, parks, shops, and entertainment venues. It enhances the quality of life for the population. It reorganizes cities so that they are efficient. It includes appropriate development policies such as land management, traffic management, and environmental management. New cities are built through complex and time-consuming processes. It involves collaboration between the public and private sectors for the best results. It is the long-term development of a new city. Building new cities is important, affecting the long-term sustainable development of communities and countries. It considers sustainability by using natural resources. It is also important to reduce the environmental impact of this process.

Keywords: City; Model; Infrastructure

บทนำ

การพัฒนาเมืองเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยกำหนดแนวทางและเป้าหมายในการสร้างสังคมและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมสำหรับปัจจุบันและอนาคตของชุมชน การสร้างเมืองไม่เพียงแต่เรื่องของสถาปัตยกรรมและการวางแผนเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรต่าง ๆ และการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมที่ยั่งยืนแก่ประชากรท้องถิ่น การสร้างเมืองเป็นหนึ่งในประเด็นที่น่าสนใจอย่างมากในสมัยปัจจุบัน เนื่องจากเป็นกระบวนการที่มีผลกระทบต่อด้านต่างๆ ของชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม การสร้างเมืองไม่ใช่แค่เป็นการสร้างสิ่งก่อสร้างที่ใหม่ทันสมัย แต่เป็นการสร้างพื้นที่ที่สามารถให้ความสะดวกสบายและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้กับประชากรที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ๆ (นนท์วัช หงษาฤกษ์, พศพันธ์ ชาญวสุพันธ์, 2566)

ในยุคที่เทคโนโลยีและการพัฒนามนุษย์เติบโตอย่างรวดเร็ว เมืองต้องเป็นแหล่งสร้างสรรค์และนวัตกรรมที่สามารถรองรับและปรับเปลี่ยนตามความเปลี่ยนแปลงของโลกได้อย่างมีสมดุล การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการเมืองและการพัฒนาเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้เมืองเติบโตอย่างยั่งยืนและมีความยั่งยืนในระยะยาว การสร้างเมืองยังเป็นโอกาสที่ดีในการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการพัฒนา เช่น การใช้เทคโนโลยีในการสร้างพื้นที่เชิงอุตสาหกรรม การพัฒนาระบบการจราจรและการขนส่งสาธารณะที่มีประสิทธิภาพ การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการใช้ชีวิต เช่น พื้นที่สีเขียว เพื่อสุขภาพที่ดี สนามกีฬา สวนสาธารณะ และสถานที่สำหรับกิจกรรมสันทนาการต่าง ๆ (มานพ พงศ์ทัต, 2566)

นอกจากนี้ เมืองใหม่ยังควรให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นที่สาธารณะที่เป็นสิ่งเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างประชากร การสร้างสวนสาธารณะ เส้นทางเดิน สถานที่ส่วนกลาง และสถานที่เรียนรู้เป็นต้น เพื่อสร้างการเชื่อมโยงทางสังคมและส่งเสริมความเป็นเลิศในการใช้ชีวิตในเมืองใหม่นี้ เปิดโอกาสในการสร้างชุมชนที่มีความเชื่อมโยงและความเข้มแข็ง เนื่องจากเมืองมักจะเป็นที่เข้าถึงของบุคคลที่ต้องการที่จะมาอาศัยใหม่ ทำงาน หรือลงทุนในอนาคต ดังนั้น การสร้างเมืองใหม่ไม่เพียงแต่เป็นการสร้างสิ่งก่อสร้างและพื้นที่ แต่ยังเป็นการสร้างสังคมและชุมชนที่มีชีวิตชีวาที่ยั่งยืนและมั่นคงในระยะยาว

ดังนั้น การสร้างเมืองใหม่ควรมีการประมาทเชิงรุกและการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นอย่างแท้จริง เพื่อให้เป็นเมืองที่สอดคล้องกับความต้องการและความฝันของชุมชนในการสร้างอนาคตที่ยั่งยืนและเป็นการสร้างมิตรภาพและการร่วมมือระหว่างชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดเมืองที่มีความเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สูงขึ้นสำหรับทุกคนที่อาศัยอยู่ในนั้น โดยการสร้างเมืองใหม่ไม่เพียงแต่เป็นการสร้างสถานที่อย่างรวดเร็ว แต่ยังเป็นการสร้างอนาคตที่ยั่งยืนและการให้ชีวิตที่ดีแก่ผู้คนทุกคนในระยะยาว ความสำคัญของการสร้างเมืองใหม่อย่างยั่งยืนและมีคุณภาพ เจริญรุ่งเรืองไปพร้อมๆ กับการเติบโตของโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องในศตวรรษที่ผ่านมา

ความหมายเมืองใหม่

ตามพจนานุกรมบัณฑิตยสถาน คำว่า “เมืองใหม่” หมายถึง “การสร้างเมืองใหม่หรือเมืองที่พัฒนาขึ้นใหม่” โดยส่วนใหญ่จะเน้นในเชิงสังคม ทางด้านการเมือง และการเศรษฐกิจ ซึ่งสามารถก่อสร้างเป็นจริงหรือเริ่มต้นขึ้นจากศูนย์เปล่าในบริเวณใหม่ ๆ โดยมักจะมีเจตจำนงหรือแผนงานการสร้างเมืองที่เข้มแข็งและชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้น โดยมุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรและพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตของประชากรในอนาคต และมักมีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและการให้บริการในเมืองใหม่ด้วย (ดวงเพชร สมศรี, พระมหานันทวิทย์ แก้วบุตรดี, ชันทอง วัฒนะประดิษฐ์, ชนันภรณ์ อารีกุล, & พระมหาดวงเด่น วิฑูยาโณ, 2566)

ตามพจนานุกรม Cambridge คำว่า “เมืองใหม่” (New Town) หมายถึง “เมืองที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในท้องที่ที่ไม่มีการพัฒนาก่อนหน้านี้ โดยมักจะมีการวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยและสิ่งอำนวยความสะดวก

ความแตกต่างต่าง ๆ สำหรับประชาชนได้อย่างเหมาะสม” โดยมักจะมีแผนการขยายเมืองที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและช่วยเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นสำหรับชุมชนในอนาคตด้วยการสร้างสถานที่สาธารณะและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ทางขนส่ง โรงเรียน สวนสาธารณะ ศูนย์การค้า เป็นต้น การสร้างเมืองใหม่มักเป็นกระบวนการที่มีการวางแผนอย่างละเอียดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นสำหรับประชากรในพื้นที่ใหม่นั้น (ประเวช สิทธิ, ภัทรธิดา ผลงาม, 2566)

ในสังคมวิทยา คำว่า “เมือง” (city) มักถูกนิยามในลักษณะของพื้นที่ที่มีการกำเนิดการสร้างเชื่อมโยงและตั้งสถานที่ให้บริการ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะและประจักษ์เฉพาะตน เมืองไม่เพียงแต่เป็นสถานที่สำหรับการอาศัยของมนุษย์ แต่ยังเป็นสถานที่ที่ก่อให้เกิดการจัดการที่ดีขึ้น ความหมายของเมืองในสังคมวิทยาสามารถอธิบายได้โดยคำว่า พื้นที่กำเนิด เมืองมักจะถูกตั้งตรงกลางพื้นที่และมีการแบ่งส่วนออกเป็นพื้นที่ต่างๆ โดยมักมีชื่อเรียกและแบ่งแยกตามความสำคัญและสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต สถานที่สำคัญ เมืองมักจะมีสถานที่ที่สำคัญในการชี้แจงตำแหน่ง และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น ตลาด โรงพยาบาล โรงเรียน เป็นต้น การเชื่อมโยงและการเคลื่อนย้าย เมืองมักเป็นจุดที่มนุษย์มาที่นี่เพื่อการทำธุรกิจ การทำงาน หรือการติดต่อสื่อสาร เมืองเป็นที่ตั้งของช่องทางการเคลื่อนย้ายสินค้าและบุคคล การเชื่อมต่อสังคม เมืองเป็นสถานที่ที่มีการติดต่อสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างหนัก โดยมีการเกิดสัมพันธ์ภาพและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่แตกต่างกันการปกครองและการบริหาร เมืองมักมีการปกครองและการบริหารจัดการที่เป็นระบบและมีการวางแผน เพื่อให้มีการเจริญเติบโตอย่างมีระเบียบ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม เมืองมักเป็นสถานที่ที่มีการสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการรวมกลุ่มของคนที่มีความหลากหลายและความเชื่อที่แตกต่างกัน (ดวงเพชร สมศรี, พระมหานันทวิทย์ แก้วบุตรดี, ชันทอง วัฒนะประดิษฐ์, ชนัน ภารณ์ อารีกุล, & พระมหาดวงเด่น ฐิตญาโณ, 2566)

องค์ประกอบเมืองใหม่

เมืองใหม่ มักอ้างถึงเมืองที่เพิ่งถูกสร้างขึ้นหรือเริ่มต้นใหม่ โดยมักเกี่ยวข้องกับการขยายเมืองหรือการสร้างพื้นที่ใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการในการอยู่อาศัย การสร้างเมืองใหม่สามารถเป็นการพัฒนาพื้นที่ที่ว่างเปล่าหรือการปรับปรุงพื้นที่ที่มีอยู่แล้วเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการและความสำคัญของชุมชนในปัจจุบันและอนาคต การสร้างเมืองใหม่เป็นกระบวนการที่ท้าทายและน่าทึ่งในการสร้างพื้นที่ที่เป็นสถานที่ที่ยั่งยืนสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ในอนาคต องค์ประกอบของเมืองใหม่มีความสำคัญมากเนื่องจากมันเป็นฐานสำคัญที่กำหนดรูปแบบการใช้ชีวิตของประชากรและมีผลต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต องค์ประกอบหลักของเมืองใหม่ที่มีผลต่อการก่อสร้างสถานที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมและยั่งยืน โดยเริ่มจากการวิเคราะห์และทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเมืองใหม่และการพัฒนาของมัน จากนั้นเราจะสำรวจแต่ละองค์ประกอบของเมืองใหม่อย่างละเอียด เริ่มต้นจากการวางแผนและการออกแบบที่เหมาะสม การสร้างพื้นที่สาธารณะที่มีความสำคัญ การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาทาง

เศรษฐกิจ โดยมุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและการพัฒนาที่ยั่งยืน ภาพรวมของวิธีการสร้างเมืองใหม่ที่มีความยั่งยืนและมีคุณค่าสำหรับชุมชนที่อาศัยอยู่ในนั้น โดยการสร้างเมืองใหม่ไม่เพียงแต่เป็นการสร้างสถานที่ให้เข้าพักรวดเร็ว แต่ยังเป็นการสร้างอนาคตที่ยั่งยืนและมีคุณค่าสำหรับชุมชนที่อาศัยอยู่ในนั้นด้วย (ดวงตา สราญมย์, 2566)

1.เมืองใหม่เชิงอนุรักษ์

ความสมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การสร้างเมืองที่ใช้พลังงานทดแทนและมีพื้นที่สีเขียวสำหรับการพัฒนาที่ยังไม่ถูกใช้งาน เมืองใหม่เชิงอนุรักษ์ เป็นแนวคิดในการสร้างเมืองใหม่ที่มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงานอย่างยั่งยืน มีการพัฒนาเมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมนุษย์ โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อสร้างเมืองที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีและเป็นสุขสบาย การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงาน การใช้งานและการพัฒนาเมืองใหม่เชิงอนุรักษ์มุ่งเน้นที่การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงานให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม การพัฒนาเมืองใหม่เชิงอนุรักษ์เป็นแนวทางการพัฒนาที่มุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการสร้างสังคมที่ยั่งยืนและสมดุลทางสิ่งแวดล้อม โครงการเชิงอนุรักษ์มักมีลักษณะการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การสร้างพื้นที่สีเขียว เปิดพื้นที่สาธารณะ และจัดการพื้นที่สาธารณะให้เป็นพื้นที่สถานที่สำคัญสำหรับการออกกำลังกายและการพักผ่อน การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การใช้พลังงานทดแทน เพื่อลดการใช้พลังงานที่มีการผลิตมลภาวะและการก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การสร้างสังคมที่ยั่งยืน สามารถพัฒนาและรักษาได้ในระยะยาวโดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม การสร้างสถานที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม โดยให้ความสำคัญกับการใช้เทคโนโลยีและวัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์พลังงาน การสร้างการขนส่งสาธารณะที่มีความยั่งยืน เช่น การใช้รถไฟฟ้าขนส่งมวลชน การสร้างเส้นทางจักรยาน และระบบการขนส่งสาธารณะที่สะอาดและปลอดภัย (นิธินาถ เจริญโกคราช, วลัยพร ผ่องผัน, เพชรพนม จิตมั่น, & วิสูตร นวมศิริ, 2565)

การวางผังเมืองและการออกแบบ ให้มีพื้นที่เปิดสีเขียวมากขึ้น เช่น สวนสาธารณะ พื้นที่สีเขียว เพื่อสร้างสัมพันธภาพในการอาศัยและใช้ชีวิตที่เหมาะสม วิเคราะห์และสำรวจ เป็นขั้นตอนการเก็บข้อมูลและทราบข้อสมมติฐานเกี่ยวกับเมือง ซึ่งอาจสำรวจและการวิเคราะห์เกี่ยวกับประชากร เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม การขนส่ง สิ่งอำนวยความสะดวก และปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการวางแผนและออกแบบเมือง การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย การพัฒนาเมืองเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความพึงพอใจของประชากร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งในระยะยาวและระยะสั้น การวางแผนทั่วไป (Master Planning) การกำหนดแผนที่ที่มีลักษณะทั่วไปและหลักๆ ในการพัฒนาเมือง ซึ่งอาจกำหนดพื้นที่ใช้สอย เส้นทางขนส่ง พื้นที่สีเขียว และการสร้างสัมพันธภาพของเมือง การออกแบบรายละเอียด (Detailed Design) การเข้าสู่ขั้นตอนการออกแบบที่ละเอียดเพื่อแก้ไขและจัดการกับปัญหาและความต้องการที่เฉพาะเจาะจงของเมือง เช่น ออกแบบถนน เป็นต้น การดำเนินงานและการดูแลรักษา เพื่อให้การพัฒนาเมืองสามารถดำเนินไปในทิศทางที่เป็นไปตามแผนอย่างมี

ประสิทธิภาพและถูกต้อง การประเมินผล การตรวจสอบและประเมินผลจากการดำเนินงานเพื่อให้ทราบถึงความสำเร็จและปัญหาที่เกิดขึ้น และเพื่อให้มีการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องในอนาคต (นภาพัญญ์ นิลกำแหง, เสรี วรพงษ์, สุภาภรณ์ สงค์ประชาและชนันนา รอดสุทธิ, 2566)

การใช้งานพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสร้างพื้นที่ที่หลากหลาย ใช้ประโยชน์จากพื้นที่โดยที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมุ่งเน้นการลดการใช้พื้นที่ที่ไม่จำเป็นและการลงทุนในเทคโนโลยีและองค์การงานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นี่เป็นเหตุผลที่การใช้งานพื้นที่เชิงอนุรักษ์มีความสำคัญสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากนี้ยังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการอาศัยและการเจริญเติบโตของชุมชนด้วย การตกแต่งพื้นที่สีเขียว การสร้างพื้นที่สีเขียว เช่น สวนสาธารณะ สวนพเลิน สวนสาธารณะ เป็นต้น เพื่อสร้างพื้นที่สำหรับการพักผ่อนและกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติ มีการอนุรักษ์พื้นที่เป็นอันดับแรกและสร้างสภาพที่ดีให้กับประชากรในเมือง การใช้ประโยชน์จากพื้นที่ที่ไม่ใช้งาน การแปรรูปและใช้ประโยชน์จากพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้งาน เช่น การสร้างสวนบนหลังคา การใช้งานพื้นที่เก่าหรือพื้นที่ที่ถูกทิ้งเพื่อสร้างพื้นที่สีเขียวหรือโครงการชุมชน การสร้างเมืองเล็กๆ หรือตลาดสด ในพื้นที่ใกล้เคียงกับชุมชน ช่วยสร้างความเชื่อมโยงระหว่างชุมชนและส่งเสริมการใช้งานและการอนุรักษ์พื้นที่ในพื้นที่เชิงชุมชน การพัฒนาการขนส่งสาธารณะ สร้างระบบการขนส่งสาธารณะที่มีประสิทธิภาพ สามารถช่วยลดการใช้งานรถส่วนบุคคล ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และสร้างพื้นที่สีเขียวเพิ่มเติม โดยใช้รถไฟฟ้า รถบัส และรถจักรยาน เป็นต้น การใช้เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น เทคโนโลยีอสังหาริมทรัพย์เพื่อการบริหารจัดการพื้นที่ให้เป็นประโยชน์สูงสุด การใช้งานเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการวางแผนและการจัดการการใช้พื้นที่ และการใช้พลังงานทดแทนเพื่อลดการใช้งานพลังงานจากแหล่งพลังงานที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (ณัฐวุฒิ ปรียวนิตย์, 2566)

การเชื่อมต่อและการขนส่งสาธารณะ เพื่อส่งเสริมการใช้งานรถยนต์น้อยลงและส่งเสริมการเดินทางด้วยรถสาธารณะและการเดินทางโดยใช้จักรยาน พัฒนาระบบการขนส่งสาธารณะที่ใช้พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการใช้เทคโนโลยีที่สะอาดและทรัพยากรที่มีอยู่ในประเทศอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นให้การขนส่งสาธารณะเป็นทางเลือกที่ดีและสะดวกสบายสำหรับประชากร นี่คือนโยบายในการพัฒนาระบบการขนส่งสาธารณะเชิงอนุรักษ์ การใช้พลังงานทดแทน เช่น ไฟฟ้า ก๊าซธรรมชาติ หรือเชื้อเพลิงที่สะอาดและมีมลพิษน้อยในการขับเคลื่อนระบบขนส่งสาธารณะ เช่น รถไฟฟ้า รถบัสแบบไฟฟ้า และระบบประจำทางที่ใช้ก๊าซธรรมชาติเป็นเชื้อเพลิง การใช้รถไฟฟ้าขนส่งมวลชน เพื่อลดการใช้รถส่วนบุคคล ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และลดมลภาวะทางเสียง การสร้างระบบขนส่งสาธารณะเพื่อการเดินทางที่ยั่งยืน บริการรถบัสและระบบประจำทางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสะอาด โดยใช้เชื้อเพลิงที่สะอาดและการออกแบบที่เหมาะสมเพื่อลดการแสงสะท้อนและการจราจรที่เกิดมลพิษ การส่งเสริมการใช้งานยานพาหนะร่วม เช่น การสร้างเส้นทางจักรยาน การสร้างที่จอดรถจักรยานและรถมอเตอร์ไซด์ การเปิดใช้งานระบบแบ่งปันรถและรถจักรยานเช่า การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการวางแผนและการบริหารจัดการระบบการขนส่งสาธารณะ เช่น การพัฒนาระบบการจองและการเรียกบริการออนไลน์ ระบบการจราจรอัจฉริยะ และระบบติดตามตำแหน่งรถขนส่งสาธารณะ (อภิปยา เทียนทรัพย์, 2566)

การสร้างสังคมที่ยั่งยืน โดยการสร้างพื้นที่สำหรับกิจกรรมสังคม การสร้างชุมชนที่สามารถรองรับการเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงของเมืองได้อย่างยั่งยืน สร้างการเข้าถึงทรัพยากรที่ยั่งยืน พลังงานที่มีคุณค่าโดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เช่น การสร้างพื้นที่สีเขียว เปิดพื้นที่สาธารณะ เส้นทางสำหรับการเดินทางด้วยรถจักรยาน เป็นต้น การสร้างโอกาสในการใช้งานและการเข้าถึงทรัพยากรที่ยั่งยืนโดยไม่เสียความสมดุลของระบบนิเวศ และให้การสนับสนุนในการพัฒนาทรัพยากรใหม่และการใช้งานทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพสูง ส่งเสริมการศึกษาและการพัฒนาทักษะให้กับบุคลากรที่สามารถสร้างและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน การสร้างวัฒนธรรมที่ยั่งยืน การสร้างความเข้าใจและการตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชุมชน การส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและการปฏิบัติที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การสร้างสถานที่อยู่อาศัยที่ยั่งยืน การสร้างและส่งเสริมการใช้งานและการอนุรักษ์พื้นที่สีเขียว การสร้างสถานที่อยู่อาศัยที่ใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพที่สามารถรองรับความต้องการของชุมชนและรักษาสมดุลของสิ่งแวดล้อม การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่ยั่งยืน โดยใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ระบบน้ำทิ้งและน้ำประปาที่มีประสิทธิภาพ แสงสว่างที่ประหยัดพลังงาน

2. เมืองใหม่เชิงเศรษฐกิจ

เมืองที่สร้างขึ้นเพื่อส่งเสริมการเจริญเศรษฐกิจในพื้นที่ใหม่ อาจเป็นโครงการพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมหรือพื้นที่พัฒนาเศรษฐกิจสร้างใหม่ เป็นแนวคิดในการสร้างเมืองใหม่ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจในพื้นที่นั้นๆ โดยมีเป้าหมายที่จะสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการเจริญเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน พื้นที่สำหรับอุตสาหกรรมและธุรกิจ เช่น นิคมอุตสาหกรรม โซนการค้า ศูนย์ธุรกิจ ห้างสรรพสินค้า การค้าสำหรับชุมชน สภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยสำคัญ ในการสร้างธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการมีระบบสาธารณูปโภคที่เหมาะสม สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชน ตัวอย่างเช่น ระบบสาธารณูปโภครวมถึงระบบการจราจรสาธารณะ เช่น ถนนและทางรถไฟ ระบบน้ำประปา ระบบไฟฟ้า ระบบการสื่อสาร และอื่นๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการเป็นอยู่ของสังคมในทุกๆ ระดับ การดูแลและพัฒนาระบบสาธารณูปโภคมีบทบาทสำคัญในการสร้างสังคมที่ยั่งยืนและเป็นอยู่ได้สำหรับทุกคนในสังคมนั้นๆ และเป็นสิ่งที่ผู้บริหารและนักวิจัยต้องคำนึงถึงในการวางแผนและดำเนินการเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างทั่วถึง การสร้างและดูแลรักษาระบบสาธารณูปโภคที่ดีจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทุกด้านของชุมชนและสังคมในปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคามยั่งยืนและการเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของมนุษยชาติทั่วไป การพัฒนาระบบสาธารณูปโภคที่ยั่งยืนและมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องพิจารณาให้เกิดขึ้นในทุกๆ ระดับของการบริหารจัดการทรัพยากรและการพัฒนาของชุมชนและสังคม โดยให้ความสำคัญ

กับการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมในระยะยาว โดยการสร้างธุรกิจและอุตสาหกรรมใหม่ เป็นต้น การสร้างสถานที่ท่องเที่ยวและบริการ สถานที่ท่องเที่ยวและบริการที่สร้างรายได้ให้กับเมือง เช่น โรงแรม ร้านค้า รีสอร์ท สวนสนุกและสถานบันเทิง (พัชรินทร์ พันธุ์แน่น, เพ็ญประภา ภักฐานุกรม, ดาวพระศุกร์ ทองกลิ่น, ดวงทิพย์ จันทรวม., 2566)

การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้เป็นเสริมสร้างเศรษฐกิจส่วนใหญ่มักมีผลทางเศรษฐกิจอย่างมาก โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติหลากหลายและวัฒนธรรมที่น่าสนใจ เช่น อุทยานแห่งชาติ อนุสาวรีย์ ประวัติศาสตร์ วัดสำคัญ แหล่งโบราณคดี หรือเส้นทางท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น การสร้างรายได้และงานที่สร้างเสริม การท่องเที่ยวมีศักยภาพในการสร้างรายได้และงานที่สร้างเสริมในหลายสาขา เช่น การบริการท่องเที่ยวและโรงแรม การขนส่ง ธุรกิจสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น การสร้างงานที่เชื่อมโยงการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวช่วยสร้างงานที่เชื่อมโยงในหลายสาขาอาชีพ เช่น การทำงานในธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม การสื่อสาร การค้าปลีก เป็นต้น การส่งเสริมการลงทุน การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวมักเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมการลงทุน โดยมีผลกระทบที่มีนัยสำคัญต่อการเจริญเติบโตของธุรกิจและอุตสาหกรรมในพื้นที่ การส่งเสริมการเข้าถึงและความเข้าใจทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของสถานที่ ซึ่งส่งผลให้มีการสร้างสัมพันธ์ระหว่างประชากรท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างเศรษฐกิจและความเจริญเติบโตของท้องถิ่น การสร้างอัตราการจ้างงาน การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวมักสร้างโอกาสให้กับประชากรในพื้นที่ที่มีงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการท่องเที่ยว ที่ส่งผลให้ลดอัตราการว่างงานในพื้นที่ได้ โดยสรุปแล้ว การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเศรษฐกิจมีผลกระทบอย่างมากต่อการเจริญเติบโตของท้องถิ่นและประเทศในด้านต่างๆ ซึ่งจะต้องมีการวางแผนและการบริหารจัดการอย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดในทุกๆ ด้านของสังคมและเศรษฐกิจ (โชคดี คู่ทวีกุล, 2566)

การสร้างส่วนลดเศรษฐกิจเชื่อมโยงกับท้องถิ่นและระดับสูง เพื่อส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจและสร้างโอกาสให้กับประชากรในพื้นที่นั้น การสร้างพื้นที่สำหรับการวิจัยและพัฒนา พื้นที่อุตสาหกรรมเทคโนโลยีสูง และสถาบันการศึกษาที่เชื่อมโยงกับธุรกิจและอุตสาหกรรม การสร้างพื้นที่สำหรับการศึกษาและอบรมให้แก่ชุมชนในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะ โดยการสร้างโรงเรียน มหาวิทยาลัย ศูนย์อนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม และศูนย์อบรมทางวิชาการและอาชีพ

3. เมืองใหม่ทางเทคโนโลยี

เมืองที่สร้างขึ้นเพื่อให้เป็นศูนย์กลางของเทคโนโลยี ธุรกิจดิจิทัล หรือนวัตกรรม เช่น ซิลิคอนวัลเลย์ในแคลิฟอร์เนีย เมืองใหม่ทางเทคโนโลยี เป็นแนวคิดในการสร้างเมืองใหม่ที่ใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาและการบริหารจัดการ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีที่เป็นประโยชน์แก่ประชากรและธุรกิจในเมือง โดยมักมีคุณลักษณะ ดังนี้

อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีสารสนเทศ เมืองใหม่ทางเทคโนโลยีมักมีการสร้างโครงข่ายอินเทอร์เน็ตและระบบสารสนเทศที่ทันสมัยและมีความเชื่อมต่อทั่วไป ทำให้ประชากรและธุรกิจสามารถเข้าถึงข้อมูลและ

ทรัพยากรที่จำเป็นได้อย่างสะดวกสบาย อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) เป็นสิ่งสำคัญที่มีผลกระทบต่อทุกด้านของชีวิตประจำวันของเราในปัจจุบันและอนาคต การเชื่อมต่อโลก อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางที่ช่วยเชื่อมต่อคนทั่วโลกให้สามารถสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลได้โดยทันที ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระยะไกลผ่านทางอีเมล, การสนทนาผ่านแชท, หรือการแชร์ข้อมูลผ่านโซเชียลมีเดีย ทำให้เราสามารถเชื่อมโยงกับคนที่อยู่ห่างไกลได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วมากขึ้น การศึกษาและการเรียนรู้ เทคโนโลยีสารสนเทศได้มีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงวิธีการศึกษาและการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลและความรู้จากทุกมุมโลกผ่านอินเทอร์เน็ตได้ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนออนไลน์, คอร์สอบรมออนไลน์, หรือการใช้แหล่งข้อมูลออนไลน์เพื่อการศึกษาเพิ่มเติม การทำงานและธุรกิจ เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการทำงานและธุรกิจในปัจจุบัน ซึ่งช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเร็วกว่าเดิม และช่วยให้ธุรกิจสามารถเข้าถึงตลาดและลูกค้าใหม่ๆ ได้ง่ายขึ้น การสร้างสรรค์และการสร้างสรรค์ผลงาน เทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ผู้คนสามารถสร้างสรรค์ผลงานใหม่ๆ ได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะเป็นการสร้างเนื้อหาออนไลน์, การพัฒนาซอฟต์แวร์, หรือการสร้างสื่ออื่นๆ การเปลี่ยนแปลงในสังคม เทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงและเสริมสร้างสังคมใหม่ ไม่ว่าจะเป็นการเชื่อมต่อกับผู้คนที่มีความคิดเห็นเดียวกัน การออกความเห็นและการเข้าร่วมในกิจกรรมออนไลน์, หรือการเชื่อมโยงกับองค์กรที่มีเป้าหมายหรือความสนใจที่เหมือนกัน ทั้งนี้ การใช้งานอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีสติและมีวิจารณญาณเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดและป้องกันจากผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ได้อย่างเหมาะสม (ฉัตรเกษม ดาศรี,อภิชาติ แสงอัมพร,กิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา, 2566)

เมืองอัจฉริยะ (Smart Cities) เมืองใหม่ทางเทคโนโลยีมักมีการนำเทคโนโลยีอัจฉริยะมาใช้ในการจัดการทรัพยากรและการบริหารจัดการ เช่น ระบบการจราจรอัจฉริยะ เครือข่ายพลังงานอัจฉริยะ และการบริหารจัดการขยะอัจฉริยะ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรและลดการใช้งานที่ไม่จำเป็น เมืองอัจฉริยะ (Smart City) เป็นแนวคิดในการพัฒนาเมืองที่ใช้เทคโนโลยีและข้อมูลให้สามารถจัดการทรัพยากรและบริการให้มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพดีขึ้น โดยมุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและบริการให้แก่ประชาชน นี่คือนิยามของเมืองอัจฉริยะ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เมืองอัจฉริยะใช้เทคโนโลยีเพื่อรวบรวมข้อมูลและประมวลผลข้อมูลเพื่อการบริหารจัดการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ และให้บริการในด้านต่างๆ เช่น การจราจร และการจองที่จอดรถอัจฉริยะ การจัดการนโยบายเมือง และการให้บริการสาธารณะ การสร้างพื้นที่สีเขียวและยั่งยืน เมืองอัจฉริยะมุ่งเน้นในการสร้างพื้นที่สีเขียว ซึ่งรวมถึงการจัดการสิ่งแวดล้อม การใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพ และการสร้างสวนสาธารณะ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการอยู่อาศัยและการพัฒนา การพัฒนาการขนส่งสาธารณะอัจฉริยะ เมืองอัจฉริยะมุ่งเน้นในการสร้างระบบการขนส่งสาธารณะที่มีประสิทธิภาพ และสะดวกสบาย รวมถึงการใช้งานเทคโนโลยีเพื่อจัดการและปรับปรุงการขนส่งให้เหมาะสมกับความต้องการของประชากร การสร้างสถานที่ท่องเที่ยวและบันเทิงอัจฉริยะ เมืองอัจฉริยะมุ่งเน้นการสร้าง

สถานที่ท่องเที่ยวและบันเทิงที่ใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีและปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว การสร้างสถานที่และพื้นที่ทำงานอัจฉริยะ เมืองอัจฉริยะมุ่งเน้นการสร้างพื้นที่ทำงานและสถานที่ทำงานที่ใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการสื่อสาร โดยรวมถึงการให้บริการสำหรับธุรกิจและองค์กร (นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, นิยม รัฐอมฤต, สกนธ์ วรรณวิวัฒนา, ดวงมณี เลาวกุล, ศุภสวัสดิ์ ชัชวาลย์, อัครณัฐ วงศ์ปรีดี และวสันต์ เหลืองประภัสร์, 2552)

การใช้งานอุปกรณ์พลังงานทดแทน เมืองใหม่ทางเทคโนโลยีมักมีการใช้งานอุปกรณ์พลังงานทดแทน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลม เพื่อลดการใช้งานพลังงานที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม ศูนย์กลางเทคโนโลยีและนวัตกรรม เมืองใหม่ทางเทคโนโลยีมักมีการสร้างศูนย์กลางเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่สนับสนุนการสร้างและพัฒนาธุรกิจในด้านเทคโนโลยี โดยให้ออกแบบผู้ประกอบการและนักวิจัยในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ๆ สิ่งแวดล้อมและความเป็นมนุษย์ เมืองใหม่ทางเทคโนโลยีมักมีการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมและความเป็นมนุษย์ โดยการใช้เทคโนโลยีเพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชากรในเมืองใหม่

4. เมืองใหม่ทางสังคม

เมืองที่สร้างขึ้นเพื่อสร้างชุมชนที่สามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสม มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นที่สำหรับกิจกรรมชุมชน และการส่งเสริมความเชื่อมั่นและความร่วมมือในชุมชน เมืองใหม่ทางสังคม เป็นแนวคิดในการสร้างเมืองใหม่ที่มุ่งเน้นการพัฒนาและสร้างสังคมที่เป็นมิตรต่อประชากร โดยมีการออกแบบและวางแผนที่ให้น้ำหนักการเชื่อมโยงและสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมที่แข็งแกร่ง นอกจากนี้ยังมีการให้ความสำคัญกับความเป็นสิทธิและความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากรและการบริการสำคัญต่างๆ ดังนั้น คุณลักษณะของเมืองใหม่ทางสังคมมักมี ดังนี้

การสร้างสังคมที่หลากหลายและเปิดกว้าง เมืองใหม่ทางสังคมมักมีการสร้างสถานที่และกิจกรรมที่ส่งเสริมการเข้าร่วม ให้ความสำคัญในการสร้างสังคมที่แข็งแกร่งและยั่งยืน เพื่อให้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่จากประชากรทุกกลุ่ม เราสามารถดำเนินการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมได้ผ่านหลายวิธี เช่น สร้างชุมชนที่เปิดกว้างและเชื่อมโยงกัน การสนับสนุนการสร้างพื้นที่ออนไลน์หรือองค์กรที่เผยแพร่ข้อมูลและแนวคิดเพื่อเรียนรู้และแบ่งปันประสบการณ์กับสมาชิก สร้างโครงสร้างที่สนับสนุนและส่งเสริมให้ประชากรมีส่วนร่วม เช่น การจัดกิจกรรมที่เปิดกว้างและเป็นกลาง เพื่อเสนอแนวคิดและเสริมสร้างความเข้าใจในประเด็นที่สำคัญ สนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาเพื่อเพิ่มความเข้าใจและการรับรู้ในเรื่องการมีส่วนร่วม เช่น การจัดสัมมนาหรือโครงการการศึกษาเพื่อสร้างความตระหนักในประเด็นที่เกี่ยวข้อง สนับสนุนและสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการมีส่วนร่วม เช่น การสร้างสถานที่สาธารณะที่เปิดกว้างและเข้าถึงได้ง่าย สร้างพื้นที่ที่ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอแนวคิดของตนได้อย่างเสรีและไม่มีข้อบังคับ การส่งเสริมให้มีส่วนร่วมมีความสำคัญอย่างมากในการสร้างสังคมที่เป็นอยู่ได้ เนื่องจากมันช่วยให้ทุกคนมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมในการเข้าถึงทรัพยากรและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่สำคัญในชีวิตประจำวันและสังคมในระยะยาว และการสร้าง

สัมพันธภาพระหว่างประชากรที่หลากหลาย เช่น สวนสาธารณะ โชนวัฒนธรรม และงานวัฒนธรรมต่างๆ การเชื่อมโยงและการเข้าถึงทรัพยากร สร้างระบบสาธารณูปโภคที่เชื่อมโยงและสะดวกสบาย เพื่อให้ประชากรสามารถเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ ได้อย่างสะดวกสบาย เช่น การขนส่งสาธารณะที่มีประสิทธิภาพ และการเข้าถึงบริการสาธารณะ การสร้างชุมชนที่ยั่งยืน การสร้างชุมชนที่เป็นมิตรและยั่งยืน ที่ส่งเสริมการร่วมมือและการสนับสนุนกันระหว่างประชากรในพื้นที่นั้นๆ การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับชุมชน สร้างสถานที่และบริการสำหรับประชากรในชุมชน เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชากร อาทิเช่น โรงเรียน โรงพยาบาล สวนสาธารณะ และสถานที่ต่างๆ ที่สนับสนุนการพัฒนาสังคมและการสร้างสัมพันธภาพในชุมชน ออกแบบให้เป็นที่อยู่อาศัยที่สะดวกสบาย ปลอดภัย และเหมาะสมกับความต้องการในชีวิตประจำวันของประชากร โดยใช้เทคโนโลยีและการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับความต้องการและความพึงพอใจของชุมชนในตำแหน่งที่แตกต่างกัน (อุบลวรรณ ภวากันท์, บัณฑิตา ถิรทิตสกุล, ศรัณย์ กอสนาน, 2565)

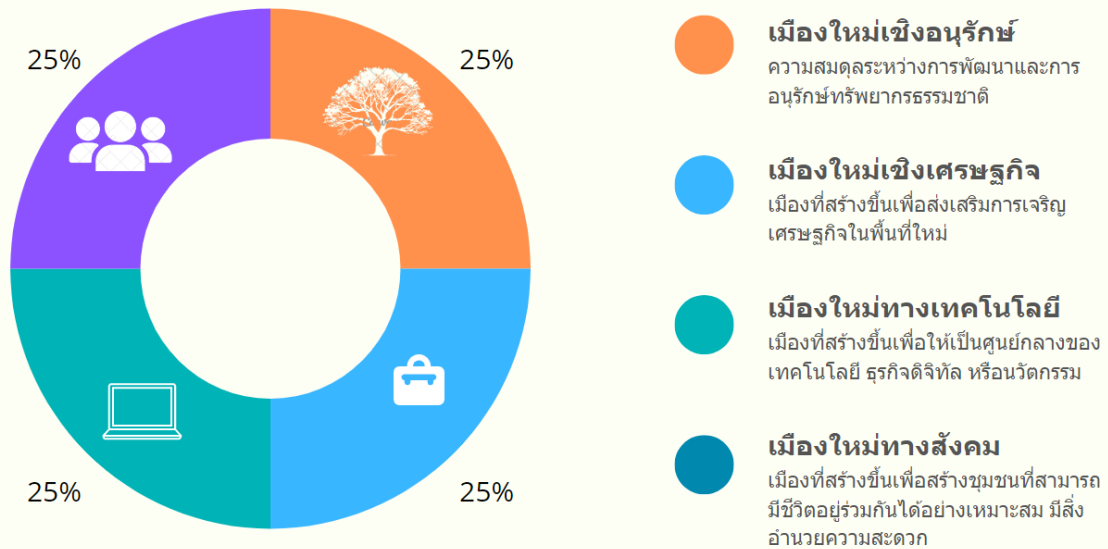
ความพึงพอใจของสังคมเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและมีความหลากหลาย ซึ่งอาจถูกวัดหรือประเมินจากมุมมองและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ความพึงพอใจของสังคมส่วนใหญ่สามารถถูกสรุปได้จากเหตุการณ์ต่างๆ เช่น ความสุขของบุคคลในสังคม, การเชื่อมโยงระหว่างบุคคล, ระบบการเมืองและสังคม, ระดับความสุขทางเศรษฐกิจ, และมาตรฐานชีวิตของประชากรในสังคม นอกจากนี้ความพึงพอใจยังมีความเชื่อมโยงกับคุณภาพชีวิต, ความสงบสุข, ความเสมอภาค, และความเป็นธรรมของสังคมด้วย ความพึงพอใจของสังคมเป็นแนวทางที่สำคัญในการวัดความสำเร็จและความเจริญของสังคม ความพึงพอใจของสังคมส่วนใหญ่อาจถูกวัดโดยตรงผ่านการสำรวจความคิดเห็นหรือแบบสอบถาม แต่มันยังเป็นผลมาจากผลกระทบของหลายปัจจัยที่มีต่อสังคมด้วย มันสะท้อนถึงคุณภาพของชีวิตที่เป็นมิตรและยั่งยืนสำหรับทุกคนในสังคม การมีสังคมที่มีความพึงพอใจสูงส่งผลให้มีความสุขและความเจริญเติบโตในทุกด้าน ส่วนที่ตรงข้ามก็จะเป็นที่มาของความไม่พอใจ, ความไม่พอใจ, หรือความไม่พอใจที่สามารถส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวม การสร้างนโยบายและโครงสร้างที่สนับสนุนความเท่าเทียมและความเป็นไปได้สำหรับทุกคนในสังคม การสนับสนุนความเข้าถึงและการให้บริการที่เสร็จสมบูรณ์ การสนับสนุนความสงบและความเป็นระบบในสังคม และการสนับสนุนการมีส่วนร่วมของทุกคนในการตัดสินใจที่มีผลต่อชีวิตของพวกเขาและสังคมในระยะยาว

องค์ความรู้ใหม่

การสร้างเมืองใหม่เป็นกระบวนการที่น่าทึ่งและท้าทายเช่นกัน มันไม่เพียงแต่เรื่องของโครงสร้างโครงสร้างกับสิ่งก่อสร้างและการวางแผนการจราจรเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับการสร้างชุมชนที่มีชีวิตชีวา และการกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมความยั่งยืนและคุณค่าต่อสิ่งแวดล้อม ขั้นตอนบางขั้นที่อาจมีในกระบวนการสร้างเมืองใหม่ องค์ประกอบของเมือง เชิงอนุรักษ์, เชิงเศรษฐกิจ, เมืองเทคโนโลยี และเมืองเชิงสังคม

เมืองใหม่

แผนภาพที่ 1 เมืองใหม่

สรุป

เมืองใหม่คือการสร้างเมืองหรือพื้นที่ที่ไม่มีการพัฒนาก่อนหน้าขึ้นใหม่โดยมักมีการวางแผนอย่างละเอียดเพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและมีคุณภาพสำหรับการดำรงชีวิตของประชาชนในอนาคต พัฒนาพื้นที่ที่ไม่มีการใช้ประโยชน์ก่อนหน้านั้นให้กลายเป็นเมืองหรือพื้นที่ที่มนุษย์สามารถอาศัยอยู่ และทำกิจกรรมต่างๆ ได้ โดยมักจะมีการวางแผนและออกแบบโครงการเพื่อให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกและความ เป็นอยู่ที่ดีของสภายต่อประชากร การใช้ทรัพยากรและเทคโนโลยีใหม่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของ ชีวิตในเมืองใหม่ และมักมีการสร้างสถานที่สาธารณะและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการใช้ ชีวิตของประชากรในพื้นที่ใหม่ การสร้างเมืองใหม่มีเป้าหมายที่จะเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับ การเจริญเติบโตและพัฒนาในอนาคตในแง่ของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การพัฒนาเศรษฐกิจ การ สร้างเมืองใหม่เป็นโอกาสที่ดีในการสร้างศักยภาพใหม่ในด้านเศรษฐกิจ โดยการสร้างพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับ ธุรกิจ, อุตสาหกรรม, และการค้าของสินค้าและบริการ การจัดการทรัพยากร การวางแผนการใช้งาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เป็นระบบอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างพื้นที่สีเขียวสำหรับการพัฒนา ที่ยั่งยืน การสร้างพื้นที่ใหม่สำหรับอยู่อาศัย เมืองใหม่สามารถเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับประชากรที่เพิ่งย้ายออก จากพื้นที่ใหม่หรือกลายมาเป็นตัวเมือง และมีความต้องการในที่พักอาศัย การสร้างสถานที่ท่องเที่ยว มีดีไซด์ และสิ่งอำนวยความสะดวกท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวและสร้างรายได้ให้กับเมือง การสร้างสังคม ที่เป็น

มิตรและมีความเข้มแข็ง โดยการสร้างพื้นที่สำหรับกิจกรรมสังคมและการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเน้นการใช้ทรัพยากรให้เป็นประโยชน์สูงสุดและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นสำหรับประชากรในพื้นที่ใหม่นั้น ๆ เป็นผลจากการพัฒนาที่เร่งด่วนและความต้องการของประชากรในการมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตในสมัยปัจจุบันและอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กรปกครองส่วนถิ่น ในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. *วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 7(3), 343-358.
- โชคดี คู่ทวีกุล. (2566). การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ด้วยแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง หมู่ 4 บ้านโนนสูง ตำบลหมื่นไวย อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารวิทยาการจัดการวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 4(3), 29-44.
- ณัฐภูมิ ปรีวนิตย. (2566). เมืองเก่าราชบุรี: การศึกษาวิจัยเพื่อการอนุรักษ์และพัฒนา. *วารสารหน้าจั่ว*, 20(1), 160-197.
- ดวงตา สราญรมย์. (2566). แบบจำลองการพัฒนาเมืองอัจฉริยะสำหรับรองรับการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ. *วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 23(1), 78-91.
- ดวงเพชร สมศรี, พระมหานันทวิทย์ แก้วบุตรดี, ชันทอง วัฒนะประดิษฐ์, ชนันภรณ์ อารีกุล, & พระมหาดวงเด่น จิตญาโณ. (2566). วิถีเมืองแห่งความสุขต้นแบบ: การถอดบทเรียนเพื่อพัฒนาเมืองพุทธวัฒนธรรมแห่งความสุข. *วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์*, 19(2), 1-21.
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, นิยม รัฐอมฤต, สกนธ์ วรรณวิวัฒนา, ดวงมณี เลาวกุล, ศุภสวัสดิ์ ชัชวาลย์, อัครณัฐ วงศ์ปรีดี และวสันต์ เหลืองประภัสร์. (2552). *รายงานผลการศึกษาค้นคว้าหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นนท์ธวัช หงษาฤกษ์, พศพันธ์ ชาญวสุนันท์. (2566). ความสัมพันธ์ระหว่างที่อยู่อาศัยและแหล่งงานของผู้อยู่อาศัยในเมืองใหม่บางพลีจังหวัดสมุทรปราการ. *สารศาสตร์*, 6(4), 878-891.
- นภาพิณ นิลกำแหง, เสรี วรพงษ์, สุภาภรณ์ สงค์ประชาและชนันนา รอดสุทธิ. (2566). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์ผ้าจากไท-ยวน ตำบลคูบัว อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี. *วารสารสหศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล*, 23(2), 67-80.
- นิธินาถ เจริญโภคธาต, วลัยพร ผ่องแผ้ว, เพชรพนม จิตมั่น, & วิสูตร นวมศิริ. (2565). ความหลากหลายและการใช้ประโยชน์พื้นที่ของนก ตามแนวเส้นทางศึกษาธรรมชาติ บริเวณชายฝั่งทะเล ในการเป็นแหล่งเรียนรู้ทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตำบลบางแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 10(1), 55-71.

- ประเวช สิทธิ,ภัทรธิดา ผลงาม. (2566). การออกแบบและพัฒนาเมืองอัจฉริยะบนฐานแนวคิดเทคโนโลยีสารสนเทศ. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศ*,10(10),262-272.
- พัสนันท์ พันธุ์แน่น,เพ็ญประภา ภัทรานุกรม,ดาวพระศุภร์ ทองกลิ่น,ดวงทิพย์ จันทรอ่วม. (2566). งานวิจัยเพื่อท้องถิ่น : การลดความเหลื่อมล้ำเชิงเศรษฐกิจ และเชิงพื้นที่ในชุมชนคนจนเมือง. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศ*,41(3),169-190.
- มานพ พงศ์ทัต. (2566). คนรุ่นใหม่กับที่อยู่อาศัยและผลต่อเมือง. *Journal of Demography*,10(2),11-24.
- อภิปิยา เทียนทรัพย์.(2566).แนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์เมืองโบราณเชียงแสน จ.เชียงราย. วิทยานิพนธ์ภูมิสถาปัตย์กรรมศาสตรมหาบัณฑิต, กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุบลวรรณ ภาวกานันท์,บัณฑิตา อธิทิตสกุล,ศรัณย์ กอสนาน. (2565). บริบทการปรับตัวทางสังคมของผู้สูงอายุในเขตชุมชนเมืองและชุมชนชนบท. *วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒนา*, 4(4),173-188.

